

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลการสนับสนุนทางการพยาบาลต่อระดับความเครียด การยอมรับและการเลี้ยงดูทารกของมารดาวัยรุ่นหลังคลอด

โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลการสนับสนุนทางการพยาบาลต่อระดับความเครียด การยอมรับและการเลี้ยงดูทารก ของมารดาวัยรุ่นหลังคลอด

2. เพื่อเปรียบเทียบผลต่างของระดับความเครียด การยอมรับและการเลี้ยงดูทารกของมารดาวัยรุ่นหลังคลอด ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาล และกลุ่มที่ได้รับการพยาบาลตามปกติ

มีสมมุติฐานการวิจัย ดังนี้

1. มารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลมีระดับความเครียดภายหลังการทดลองต่ำกว่าก่อนการทดลอง

2. มารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลมีระดับความเครียดลดลงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาล

3. มารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลมีการยอมรับและเลี้ยงดูทารกได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาล

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบสองกลุ่ม กลุ่มทดลองให้ Treatment เป็นรายบุคคล โดยวัดระดับความเครียดก่อนและหลังการทดลอง (The Pretest Posttest Control Group Design) ส่วนการยอมรับและการเลี้ยงดูทารกวัดหลังการทดลอง เนื่องจากการยอมรับและการเลี้ยงดูทารกเป็นการวัดที่ต้องอาศัยข้อมูลหลายด้านพร้อมกัน คือ เป็นการวัดข้อมูลเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive Domain) ได้แก่ ความรู้ในเชิงความสามารถ สติปัญญา และความถนัด วัดข้อมูลเชิงจิตอารมณ์ (Affective Domain) ได้แก่ ความรู้สึกนึกคิด ทศนคติ และวัดข้อมูลเชิงทักษะ (Psychomotor Domain) ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงออก การปฏิบัติ และพฤติกรรมต่างๆ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นมารดาวัยรุ่นหลังคลอดแผนกหลังคลอดโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า โดยวิธีคัดเลือกตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จัดเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการจับคู่ (Match by pairs) ในแต่ละคู่จะมีคุณสมบัติตรงกันในเรื่อง ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อาชีพสามี รายได้ของครอบครัว กลุ่มทดลองได้รับการ

สนับสนุนทางการแพทย์พยาบาลจากผู้วิจัย โดยผู้วิจัยจะพบกับกลุ่มทดลองจำนวน 5 ครั้ง กลุ่มควบคุมได้รับการพยาบาลจากพยาบาลประจำหอผู้ป่วย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชุด คือ

ชุดที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย แผนการสนับสนุนทางการแพทย์พยาบาลและคู่มือการเลี้ยงดูทารก

ชุดที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบประเมินระดับความเครียด แบบสังเกตพฤติกรรมการยอมรับทารก แบบทดสอบความรู้การเลี้ยงดูทารก และแบบสังเกตพฤติกรรมการเลี้ยงดูทารก

การดำเนินการทดลอง

ระยะก่อนทดลอง ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากผู้บังคับการโรงพยาบาลตำรวจ ดำเนินการตรวจสอบความเป็นไปได้ในการวิจัย ขอความร่วมมือจากผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือแล้วนำมาปรับปรุง ขอความร่วมมือจากผู้บังคับการโรงพยาบาลตำรวจ ดำเนินการตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องของเครื่องมือแล้วนำมาปรับปรุง ขอความร่วมมือจากผู้บังคับการโรงพยาบาลตำรวจทดลองใช้แผนการสนับสนุนทางการแพทย์พยาบาลแล้วนำมาปรับปรุง ขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงพยาบาลพระนั่งเกล้าในการดำเนินการวิจัย เตรียมผู้ช่วยวิจัย

ระยะทดลอง วันแรกหลังคลอดใช้แบบประเมินระดับความเครียดกับมารดา วิทยุหลังคลอดกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ให้การสนับสนุนทางการแพทย์พยาบาลเป็นรายบุคคลกับมารดาวิทยุหลังคลอดกลุ่มทดลอง โดยพบกับมารดาวิทยุหลังคลอด จำนวน 5 ครั้ง เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน เริ่มตั้งแต่วันแรกหลังคลอด วันที่ 3 หลังคลอดใช้แบบประเมินระดับความเครียดชุดเดิม แบบสังเกตพฤติกรรมการยอมรับทารก แบบทดสอบความรู้การเลี้ยงดูทารกและแบบสังเกตพฤติกรรมการเลี้ยงดูทารกกับมารดาวิทยุหลังคลอดทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม การทดลองใช้เวลา 3 เดือน

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์กลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยการแจกแจง ความถี่ และ ค่าร้อยละ
2. หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ผลต่างของคะแนนความเครียดของกลุ่มตัวอย่างก่อน และ หลังการทดลอง
3. หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนการยอมรับทารกและการเลี้ยงดูทารกของกลุ่มตัวอย่าง
4. เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความเครียดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิติทดสอบที (paired t-test)

5. เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความเครียดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิติทดสอบที (t-test Independent)

6. เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทารกและการเลี้ยงดูทารก ของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลองโดยใช้สถิติทดสอบที (t-test Independent)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความเครียดของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิติทดสอบที (pairs t-test)

พบว่าคะแนนเฉลี่ยระดับความเครียดก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองต่ำกว่าก่อนการทดลอง

2. เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความเครียดของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิติทดสอบที (t-test dependent)

พบว่าคะแนนเฉลี่ยระดับความเครียดก่อนการทดลองทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนคะแนนเฉลี่ยระดับความเครียดหลังการทดลองทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีระดับความเครียดต่ำกว่ากลุ่มควบคุม

3. เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทารกและการเลี้ยงดูทารก ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองโดยใช้สถิติทดสอบที (t-test Independent)

พบว่าคะแนนเฉลี่ยการยอมรับทารกและการเลี้ยงดูทารกหลังการทดลองทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม

สรุปได้ว่าการศึกษาครั้งนี้ตอบสมมุติฐาน 3 ประการ คือ

1. มารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลมีระดับความเครียดภายหลังการทดลองต่ำกว่าก่อนการทดลอง

2. มารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลมีระดับความเครียดลดลงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาล

3. มารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลมีการยอมรับและเลี้ยงดูทารกได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาล

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยระดับความเครียดของกลุ่มทดลองเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง พบว่าภายหลังการทดลองมีระดับความเครียดลดลงอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง พบว่าระดับความเครียดของกลุ่มทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนคะแนนเฉลี่ยการยอมรับและการเลี้ยงดูทารกเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่า ระดับความเครียด การยอมรับและการเลี้ยงดูทารกของกลุ่มทดลองมีผลมาจากการสนับสนุนทางการพยาบาลที่ได้รับจากผู้วิจัย สอดคล้องกับการศึกษาของไรซ์ (Riesk, 1988) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของการสนับสนุนทางการพยาบาลและให้ความรู้ต่อการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการดูแลตนเองของหญิงตั้งครรภ์และการเปลี่ยนแปลงความสามารถของบุคคลใกล้ชิดในบทบาทการส่งเสริมการดูแล ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มหญิงตั้งครรภ์มีคะแนนความสามารถในการดูแลตนเองภายหลังได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลและให้ความรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและในกลุ่มของผู้ใกล้ชิดก็ได้ผลเช่นเดียวกัน สอดคล้องกับการศึกษาของหลายๆท่าน เช่น สุพิศ ฦ เชียงใหม่ (2532) พบว่าการสนับสนุนทางการพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ประสบการณ์การคลอดอย่างมีนัยสำคัญสถิติ มารยาท วัชรเกียรติ(2535) พบว่าระดับความวิตกกังวลของผู้ใกล้ชิดของผู้ป่วยฉุกเฉินกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลภายหลังการทดลองต่ำกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลกับกลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาล พบว่ากลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลมีระดับความเครียดลดลงมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและพฤติกรรมดูแลของผู้ใกล้ชิดของผู้ป่วยฉุกเฉินกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสนับสนุนทางการพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน วัชร กิ่งนึ่ง(2535) พบว่าผู้ป่วยที่ได้รับการผ่าตัดมดลูกและรังไข่กลุ่มที่ได้รับการพยาบาลระบบสนับสนุน (Nursing Support) และให้ความรู้ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการควบคุมตนเองหลังผ่าตัด คือจำนวนครั้งในการลุกเดินหลังผ่าตัดวันที่ 1 และ 2 รวมทั้งระยะทางในการเดินหลังผ่าตัด วันที่ 2 มากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการพยาบาลระบบสนับสนุน(Nursing Support) และให้ความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความรู้สึกเจ็บปวด คือจำนวนครั้งในการรับยาแก้ปวดหลังผ่าตัดวันที่ 2 และ 3 กลุ่มที่ได้รับการพยาบาลระบบสนับสนุน(Nursing Support) และให้ความรู้ จำนวนครั้งน้อยกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการพยาบาลระบบสนับสนุน(Nursing Support) และให้ความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ โสภนิช สุวรรณเวลา(2537) พบว่าการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการดูแลตนเองของมารดาวัยรุ่นหลังคลอดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แผนการสนับสนุนทางการพยาบาลที่ผู้วิจัยนำไปใช้กับมารดาวัยรุ่นกลุ่มทดลองนั้นโดยแท้จริงแล้วคือการปฏิบัติการพยาบาลพื้นฐานนั่นเอง ผู้วิจัยไม่ต้องใช้เทคโนโลยีหรือใช้เวลามากมายในการให้การพยาบาล ผู้วิจัยให้ความเอาใจใส่ ซึ่งเป็นเทคนิค

การสังเกตเพื่อทำความเข้าใจมารดาวัยรุ่นหลังคลอดตามที่เขาเป็น ใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ การใช้สายตาเป็นสื่อให้มารดาวัยรุ่นหลังคลอดรับรู้ที่ ผู้วิจัยเอาใจใส่ สนใจ ต่อการดูแลมารดาวัยรุ่นหลังคลอดอย่างแท้จริง ผู้วิจัยพบว่าเมื่อมารดาวัยรุ่นหลังคลอดได้ระบายความคับข้องใจ ความอัดอั้นตันใจ เขาจะรู้สึกสบายใจขึ้นมองเห็นปัญหาของตัวเองชัดเจนขึ้น เริ่มสนใจ ทารก สนใจต่อการเรียนรู้การเลี้ยงดูทารก

ความเครียดของมารดาวัยรุ่นหลังคลอด ผลการทดลองพบว่า มารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยระดับความเครียดภายหลังการทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยระดับความเครียดหลังการทดลองต่ำกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ามีผลมาจากการสนับสนุนทางการพยาบาลที่ได้รับจากผู้วิจัย ซึ่งผู้วิจัยพบว่าขั้นตอนการสร้างสัมพันธภาพเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญมากขั้นตอนหนึ่ง เพราะเป็นขั้นตอนของการเริ่มสร้างความเข้าใจ ความเชื่อถือ ความไว้วางใจ ที่มารดาวัยรุ่นหลังคลอดจะมีต่อผู้วิจัย และนำไปสู่การระบายความคับแค้นใจ ความอัดอั้น ความกดดัน ที่อยู่ในส่วนลึกของเขาซึ่งเขาอาจอาจไม่สามารถระบายความรู้สึกนี้ให้ใครฟังได้ อาจจะไม่ได้รับฟังเขา ทำให้มารดาวัยรุ่นหลังคลอดรู้สึกสบายขึ้น สดชื่นขึ้น ซึ่งฮิว (Hlis, 1981) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ป่วยไม่ได้ต้องการการสนับสนุนอะไรมากมาย เพียงแต่มีใครสักคนพูดกับเขาบ้างว่า คุณคงรู้สึกเสียใจมาก คุณไม่เป็นอะไรนะ ฉันช่วยอะไรคุณได้บ้าง ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาแสดงความเห็นใจ เข้าใจ ยอมรับความรู้สึกของมารดาวัยรุ่นหลังคลอด ต่อจากนั้นจึงให้กำลังใจ ให้ความมั่นใจในการแก้ไขปัญหาของเขา ซึ่งพบว่ามารดาวัยรุ่นหลังคลอดที่มีปัญหามากที่สุดคือมารดาวัยรุ่นหลังคลอดที่กำลังศึกษาอยู่และมารดาวัยรุ่นหลังคลอดที่ไม่มีสามี ในครั้งแรกมารดาในกลุ่มนี้จะค่อนข้างระแวง กลัว และก้าวร้าว หรือไม่กี่ซิมเคร้า ซึ่งปิยนุช บุญเพิ่ม(2537) กล่าวว่าวัยรุ่นตั้งครรภ์จะมีภาวะเครียดแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นซึ่งมีผลต่อจิตใจและอารมณ์ ได้แก่ การตั้งครรภ์โดยไม่ได้รับการยอมรับหรือการตั้งครรภ์นอกสมรส หรือการขัดแย้งกับบิดามารดา บิดามารดาไม่พอใจ บางครั้งตัดความสัมพันธ์ เป็นต้น แต่เมื่อเขาได้ระบายความคับข้องใจ ความอัดอั้นของตนเองแล้วเขาจะรู้สึกดีขึ้น สดชื่นขึ้น เริ่มมองเห็นปัญหาของตัวเองชัดเจนขึ้น จะเริ่มสนใจทารก สนใจที่จะเรียนรู้การเลี้ยงดูทารก

การยอมรับทารกของมารดาวัยรุ่นหลังคลอด ผลการทดลองพบว่า มารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการยอมรับทารกสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ามีผลมาจากการสนับสนุนทางการพยาบาลที่ได้รับจากผู้วิจัย ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้กระตุ้นให้มารดาวัยรุ่นหลังคลอดได้ระบายความคับข้องใจ ความอัดอั้นตันใจ เขาจะรู้สึกสบายใจขึ้นมองเห็นปัญหาของตัวเองชัดเจนขึ้น เขาจะเริ่มสนใจทารก สนใจต่อการสร้างสัมพันธภาพกับทารก สนใจต่อปฏิกริยาที่ทารกได้ตอบกับเขาโดยเฉพาะเมื่อ

ทารกมองสบตา ยิ้ม และหันหน้าเข้าหานมเมื่อเขาอุ้มทารก ผู้วิจัยได้ใช้จังหวะนี้พูดชี้ชวนให้ มารดาวัยรุ่นได้มอง ได้สังเกต มือ แขน ขา ลำตัว ใบหน้าทารก จากนั้นให้เขาได้ สัมผัส ได้อุ้ม ได้โอบกอดทารก ซึ่งโอด,ลอนดอนด์ และ ลาดิววิก (Olds London and Ladiwig อ้างใน รุจา ภูไพบูลย์,2534) ระบุว่าหลังคลอดที่มารดาและทารกเกิดมีปฏิสัมพันธ์กันเป็นครั้งแรก ในระยะนี้จะเริ่มด้วยมารดาใช้ปลายนิ้วสัมผัสทารกแรกเกิดเบาๆ บริเวณแขนขาและฝ่ามือ อย่างนุ่มนวล หลังจากนั้นจึงสัมผัสร่างกายหรือส่วนอื่นๆที่มีขนาดใหญ่ ในที่สุดมารดาจะจับ และอุ้มทารกไว้ในอ้อมแขน ระยะนี้ใช้เวลาหลายนาที หรือในมารดาบางคนอาจใช้เวลาเป็น วันกว่าที่มารดาจะอุ้มทารก มารดาจะใช้เวลาวันละหลายนาทีในการมองทารกจ้องหน้าโดย การอุ้มทารกไว้ในระดับสายตาให้ตนสามารถสบสายตาทารกได้โดยสะดวก เรียกว่า การเผชิญหน้า (Enface) พบว่าเมื่อมารดาพูดคุยกับทารกด้วยน้ำเสียงขึ้นๆลงๆ ทารกจะแสดงความสนใจในเสียงพูด เคลื่อนไหวแขนขาและเปลือกตาตามการเปลี่ยนแปลงของน้ำเสียง มารดา และโบแบคและเจเซินต์ (Bobak & Jensen,1991) กล่าวว่า การยอมรับทารกนั้น อาจเกิดขึ้นเมื่อเข้าสู่ระยะคลอดหรือครั้งแรกที่ได้ยินเสียงทารก ได้สัมผัสหรือได้โอบกอด ทารก

การเลี้ยงดูทารกของมารดาวัยรุ่นหลังคลอด ผลการทดลองพบว่า มารดาวัย รุ่นหลังคลอดกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการเลี้ยงดูทารกสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเมื่อมารดาวัยรุ่นหลังคลอดได้ระบายความคับข้องใจ ความอัดอั้นตัน ใจ เขาจะรู้สึกสบายใจขึ้นมองเห็นปัญหาของตัวเองชัดเจนขึ้น เริ่มสนใจสิ่งแวดล้อมและ ทารก เริ่มอุ้มทารก โอบกอดทารก ผู้วิจัยจะใช้ช่วงนี้แนะนำวิธีการเลี้ยงดูทารก สานิตและ กระตุ้นให้มารดาวัยรุ่นหลังคลอดได้ทดลองอาบน้ำให้ทารก แนะนำการใช้คู่มือการเลี้ยงดู ทารกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผู้วิจัยก็จะระมัดระวังไม่นำตนเองเข้าไปแทรกกระหว่างมารดาวัยรุ่น หลังคลอดและทารก

คู่มือการเลี้ยงดูทารกเป็นส่วนหนึ่งของแผนการสนับสนุนทางการพยาบาล ผู้ วิจัยได้ใช้เป็นคู่มือในการให้คำแนะนำมารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มทดลอง พบว่ามารดาวัยรุ่น หลังคลอดได้ให้ความสนใจในการศึกษาด้วยตนเองและบางรายซักถามข้อสงสัยเมื่อผู้วิจัยไป พบกับมารดาวัยรุ่นหลังคลอดในวันต่อมา

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรมีการสอดแทรกเนื้อหาการสนับสนุนทางการพยาบาลไว้ใน การพยาบาลทุกสาขาวิชา
2. พยาบาลผู้ปฏิบัติการพยาบาลในทุกสาขาควรใช้แนวทางการสนับสนุนทาง การพยาบาลสอดแทรกในการปฏิบัติการพยาบาล ซึ่งโดยแท้จริงแล้วการสนับสนุนทาง การพยาบาล(Nursing Support) ก็คือการปฏิบัติการพยาบาลพื้นฐานนั่นเอง ไม่ต้องใช้ เทคโนโลยีหรือใช้เวลามากมาย เป็นการให้การพยาบาลด้วยความเข้าใจในผู้ป่วย เต็มใจให้ ความช่วยเหลือ ฝ่าสังเกตผู้ป่วยด้วยความเอาใจใส่ และพยาบาลแสดงออกให้ผู้ป่วยรับรู้ได้ ด้วยกิริยาท่าทาง การใช้คำพูด การใช้สายตา ในขณะที่ให้การพยาบาล

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการติดตามผลระดับความคงอยู่หรือเปลี่ยนแปลงของระดับ ความเครียด การยอมรับและการเลี้ยงดูทารกของมารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่มทดลอง
2. ควรศึกษาผลการสนับสนุนทางการพยาบาลในกลุ่มอื่นๆ เช่น มารดาที่มี ภาวะเสี่ยงหรือมีภาวะแทรกซ้อนในการตั้งครรภ์
3. ควรศึกษาในเชิงคุณภาพในเรื่องเกี่ยวกับการสนับสนุนทางการพยาบาล และสัมพันธภาพระหว่างบิดา - มารดาและทารก
4. ควรมีการติดตามพัฒนาการของทารกของมารดาวัยรุ่นหลังคลอดกลุ่ม ทดลอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย